

A MAGYAR ASSZONY HÍRE*

Írta: B.-SCHWIMMER RÓZSA.

Quintus, a feministafaló, Az Újság január 27-iki számában a magyar asszony külföldön hamisan tükröző képén jajdult fel. Fájjalja, hogy a legegzenletesebb exportunk révén már csak Hungarát ismer a külföld, magyar asszony helyett.

Hogy ezen csodálkoznak ? Szinte naivitás. Hát tesz-e egyebet a magyar, mint hogy a s z é ρ asszonyát dicséri. Magánember, hivatalos körök egyaránt. A német ilyenformán elnyűtte az ő deutsche Hausfrauját, annyira, hogy a nyájas idegen meglepődik, ha kötény és kulcsos kosárka nélkül, elegáns asszony mutatkozik be a ház asszonyaképen.

A „szép magyar asszony”, a külsőségében megbámult csak külsejéért értékelt magyar asszony, a sok hencegés révén lett az egész világon megkívánt nemi lény.

Milyen erőszakosan tartják fenn h i v a t a l o s a n ezt az értékelést, azt egy előttem fekvő füzet ékesen bizonyítja.

Idegenforgalmunk mesterséges fejlesztésére az állam szubvencionálja, még pedig nagy pénzzel szubvencionálja az Idegenforgalmi részvénytársaságot, amelynek menetjegyi-irodája úgy működik, mint az államvasút maga. Ha nincsen dolog, szép simán megy minden, de mihelyt igazában volna munkája, minden felfordul.

A részvénytársaság feladata olyan reklám kifejtése, amely seregével becsábítsa az aranymarkú idegent. A reklám egyik fajtája, hogy több nyelven írt „Budapesti forgalmi kalauz”-t helyeznek el a gyorsvonatok zsölyéin. A kalauz előttem fekvő példánya három cikket tartalmaz: 1. Budapesti kalauz; 2. Budapest éjjel és 3. Budapest nappal címen.

A második cikk, ismert nevű szerzőtől, tisztán a magyar asszonyok felkínálása. Nem hiába mondják, hogy a mi hírneves vendégszeretetünk barbár társadalmi szokások maradványát ez a felkínálás is hajszálnyira hasonlít az ókori vendégszeretnek ahhoz a fajtájához, amellyel járt, hogy az igazán vendégszerető gazda a nejevel is megkínálta a vendégét.

A budapesti kalauz így szól az idegenhez:

„... Hát a nők? Hiszen azok nélkül nincs igazi mulatság, mondja nemcsak a francia, de a komoly német is. Egy világváros csakugyan nem lehet olyan nők nélkül, akik senkinek sem tartoznak számot adni a tetteikről és idejükéről. Budapest is bőviben van a vidám és könnyővérű nőknek, kik akár az orfeumokban, akár a zenés kávéházakban vagy az utcán kötik az ismeretséget: a vidám mulatozást többre becsülik a pénznél.”

A kerítésről szóló törvény paragrafusait erre nem húzzák rá. De akkor csodálkozunk sem szabad, hogy az idegen, ha beteszi a lábát Budapest területére, azt hiszi, hogy ő most egy felséges, nagy háremnek a pasája, aki akár a nyílt utcán válogathat: a sok szép magyar asszony közül melyiknek dobja oda a zsebkendőt.

Nem kell a legdurvább feslettséget magasztaló és az „otthonülő angolt” vagy a „nőkért rajongó franciát, aki a felesége vagy a barátnője nélkül csak elvéve megy nyilvános helyre” lesajnáló, gúnyoló cikket szó szerint reprodukálnunk. Egy-két idézet azonban világítsa meg jobban, milyen eszközökkel csalogat a magyar állam szubvencionálta vállalat idegeneket Budapestre.

„Budapest a gazdag és a szegény egyaránt megtalálja a neki megfelelő helyiséget, ahol kedvére kimutathatja magát az éjjeli órákban. Nálunk nincs saison morte, sőt a nyári hónapok alatt talán még érdekesebb az éjjeli Budapest. Az Ősbudavára néven európai hírnévre emelkedett nyári etablissement összegyűjti a főváros szórakozni vágyó férfiát, sok-sok szép asszonyt és egész seregét az éjjeli pillangóknak.”

„Hogy Budapest egyre rokonszenvesebb kezd lenni a külföldiek előtt, azt főképp éjjeli életének köszönheti. Büszkék lehetünk (!) hogy minden külföldi — ha

nem is az írott feljegyzéseiben — de a kellemes emlékei közt megőrzi az éjjeli Budapestet.” Ez a cikk befejezése. A gazda büszke: felesége tetszett a vendégnek. Tiszta gúny, amit Quintus kérdez: „Utóvégre nem látszik-e majd bolond beszédnek, hogy nekünk az asszonyaink becsülete drágább mindennél a világon.”

Dehogy drágább! Még az utolsó bécsi utazónak a jókedvénél sem!

Különben hogy tűrnék meg az ilyen reklámot? Vagy sok szállodánknak azt a szokását, hogy az érkező vendégnek, boldognak-boldogtalannak díszes albumot mutatnak be: tessék válogatni ezekből a szép magyar asszonyokból, csak tessék parancsolni!

S nem tűrnék meg a prostitúció állami szabályozását, amely, a leánykereskedelem, a Hungara-exportnak gyökere, alapja. Mert amíg szabályozott asszonytest-árulás lesz, addig keresik az árút és amíg árút keresnek, addig lesz Hungara-export.

Hiszen erre az exportra büszkék vagyunk! Budapest egyik szomszédhelyiségének az a híre, hogy a magyar leánykereskedés elismert gócpontja. E helység bíróságánál volt vagy másfél év előtt dolgom. Ügyem elintézéséig elbeszélgethettem a bíróval, akitől meg is kérdeztem nyomban, igaz-e amit E — falváról állítanak. — Igaz bizony — mondta sugárzó arccal a bíró, — büszkék, hogy még az ő községének is van ilyen világhírű nevezetessége.

Ha Quintus kifelé akar a magyar asszonynak becsületet szerezni, szerezze meg azt előbb itthon. Mert amíg itthon nincsen becsülete a magyar asszonynak, addig másfelé sem lehet. Itthon pedig nincs becsülete: tessék elolvasni Kmety és Bánffy legutóbbi parlamenti remeklését, és tessék meghallgatni, mit zengett ezekre az egész parlamenti kórus.

Nem a külföld költötte rossz hírünket, hanem mi erőszakoltuk az emberekre a magyar asszony feslettségének a hírét. Tessék pl. emlékezni az Eighty-klub ittjárt tagjainak panaszára.

— Hát a magyar asszonyok nem vesznek részt a társadalmi életben, — kérdezték — alig ismerkedtünk meg magyar nőkkel.

Vagy három év előtt szórul-szóra így panaszkodott egy Budapesten időző nemzetközi társaság, nemcsak nálunk, hanem a hazai sajtójában is.

Ezzel szemben mindenhol találtak magyar asszonyokat, ahová a rendezőség elcipelte az urakat: az orfeumokban, varietékben. Mi sem természetesebb, mint hogy az idegen ebből azt következteti, hogy a kultúra és civilizáció Magyarországon tisztán férfidolog, míg az asszonyok csak a kicsapongás óráiban társaik a férfiaknak.

Ezen a cudar állapotban akar a nőmozgalom változtatni s ha ebben nem gátolják, akkor a külföld véleménye a magyar asszonyokról is megváltozik majd.